

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **M.K.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2015, č. j. SO/P/602/2015/Va/29 PŘ-ODV-4,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 11. 2015, č. j. SO/P/602/2015/Va/29 PŘ-ODV-4, se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru správního a živnostenského – oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 10. 2015, č. j. SPPR/MML135514/1018/15/R.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 5. 7. 2015 v době od ■■■ hod. do ■■■ hod. na diskotéce v provozovně ■■■ v ulici ■■■ v ■■■ napadl údery pěstí do obličeje postiženého L.B. a způsobil mu zranění (exkoriace nad obočím, hematom za levým uchem), se kterým musel postižený vyhledat lékařské ošetření, za což mu byla podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Přestupkové řízení bylo vedeno na základě oznámení přestupku ze dne 16. 7. 2015 podaného Policií České republiky, které bylo správnímu orgánu prvního stupně předloženo spolu s úředními záznamy o podání vysvětlení L.B. ze dne 5. 7. 2015, D.O. z téhož dne,

lékařskou zprávou o ambulantním vyšetření L.B. ze dne 5. 7. 2015 a úředním záznamem o podání vysvětlení žalobce ze dne 10. 7. 2015 a záznamem z kamerového systému (CD nosič) ze dne 5. 7. 2015 z diskotéky ■■■.

Správní orgán prvního stupně provedl při ústním jednání konaném dne 7. 10. 2015 dokazování obrazovým záznamem z kamerového systému, na němž byl zachycen uvedený incident, svědeckými výpověďmi M.R., postiženého L.B., D.O. a J.T.. Dále měl k dispozici písemné vyjádření žalobce o průběhu incidentu. Po zhodnocení svědeckých výpovědí a především na základě záznamu z kamerového systému dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že žalobce v uvedený čas, na daném místě napadl postiženého B. údery pěstí do obličeje a způsobil mu zranění dokládané příslušnou lékařskou zprávou, a to potom, kdy žalobce omylem uhodil přítelkyni B. do obličeje, což mu postižený vytkl, přičemž do něj strčil. Průběh jednání nepopírá ani žalobce. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že v době, kdy žalobce napadl úderem pěstí postiženého B., tento na něj nijak neútočil, naopak stál kousek od žalobce, který potom, co se vymanil z držení muže, který ho zezadu držel za krk, nezaútočil na tohoto muže, ale na B., který ho nijak nenapadal. Takto průběh incidentu potvrdil sám žalobce v písemném vyjádření, v němž uvedl, že poté, co se ze škrcení druhé osoby dostal, začal se bránit proti prvotnímu útoku B. a udeřil ho několikrát pěstí do obličeje. Žalobce tedy sám potvrzuje, že jednání spíše oplácel, než by bránil údajnému napadení. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že než žalobce na postiženého zaútočil, musel se nejenom vymanit z držení muže za ním, ale i odhodit R., která stála před postiženým, a teprve potom napadl úderem pěstí postiženého. Poté, co se do incidentu zapojili ostatní přítomní a skupinka se dostala mimo zorné pole kamery, v okamžiku, kdy se zúčastnění dostali do záběru kamery, žalobce opět bije pěstmi postiženého a jeho jednání se nedá hodnotit jako jednání v nutné obraně, neboť převaha nad postiženým je zjevná, přesto jej žalobce opakovaně bije úderem pěstí do obličeje. Z uvedených důvodů správní orgán prvního stupně dovodil, že žalobce se uvedeného přestupku dopustil.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí popsal průběh přestupkového řízení v prvním stupni. Ve shodě se správním orgánem prvního stupně žalovaný dospěl k závěru, že z jednotlivých výpovědí a vyjádření žalobce je zřejmé, že na počátku sporu žalobce sděloval příteli R. veřejně dehonestující informace, které měly provokativní charakter a byly schopny vyvolat konflikt. Bylo prokázáno, že žalobce předtím, než pěstí udeřil B., udeřil bezdůvodně i jeho těhotnou přítelkyni. Žalobce ve vyjádření nezpochybnil, že by B. udeřil opakovaně pěstí do hlavy. Tvrzení žalobce o vyhrožování zabít ze strany B. je v rozporu s řádně provedenými svědeckými výpověďmi svědka B. a T., tvrzení o vyhrožování žalobci nebyla potvrzena. K návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí M.B. žalovaný uvedl, že ani případné prokázání výhrůžek ze strany B. by bez dalšího neznamenal, že žalobce se svým jednáním přestupku nedopustil, tedy že by jednal v nutné obraně, jak uváděl na svoji obhajobu. K namítaným rozporům mezi hodnocením videozáznamu zachycujícího incident policíí a prvoinstančním správním orgánem žalovaný uvedl, že po zhlédnutí videozáznamu je zřejmé, že v ■■■ hod. stál B. opodál žalobce a neútočil na něj, v ■■■ hod. se žalobce vytrhl se sevření osob, které ho mírnily, a zaútočil na skupinu osob před sebou, včetně ■■■, který na obviněného v dané době neútočil, ani útok nenaznačoval. Svým jednáním tedy žalobce neodvracel přímo hrozící nebo trvající útok těchto osob. Z videozáznamu, z vyjádření žalobce a ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že žalobce nejednal za okolností vylučujících

protiprávnost jednání dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích, neboť neodvracel přiměřeným způsobem trvající útok na svou osobu. Byl to on, kdo incident vyprovokoval, osobám, které chtěly v pokračování sporu zabránit, se vymanil ze sevření a pěstmi napadl B., který v té době již neútočil, ani útok na žalobce nenaznačoval. Nešlo tedy o nutnou obranu, reakce žalobce byla podle žalovaného zcela nepřiměřená dané situaci.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí správních orgánů spočívají na nesprávném právním posouzení a správní orgány dospěly k nesprávným skutkovým závěrům. Žalobce správními orgány především vytýkal, že neprovedly výslech M.B.. Odvolací správní orgán se s návrhem nevypořádal. Pominul, že výslech svědka nebyl žalobcem navrhován jen k prokázání skutečnosti ohledně výhrůzek ze strany B., ale k prokázání celého incidentu. Žalovanému nemůže být známo, jak by svědek celý incident popsal a zda by jeho výslech neovlivnil právní kvalifikaci jednání žalobce. Správní orgán prvního stupně vyslechl svědky, kteří byli součástí skupiny, se kterou se žalobce dostal do konfliktu. Tedy vyslechl osoby, u nichž lze důvodně předpokládat s ohledem na jejich vzájemné vztahy, že budou vypovídat v neprospěch obviněného, zatímco svědka B. jako nezaujatou osobu nevyslechl. Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily kamerový záznam, a to v rozporu s hodnocením policie v úředním záznamu ze dne 16. 7. 2015. Zásadní rozpory žalobce viděl v tom, že policie uvedla, že B. na žalobce útočil, když zmínila, že B. vyskočil a začal na žalobce něco křičet a strkal celou vahou oběma rukama do jeho trupu, zároveň žalobce chytal muž stojící za ním a držel ho v sedící poloze, zatímco do něj B. strká, zatímco správní orgány uvedly, že B. na žalobce v daném útoku neútočil. Z videozáznamu je přitom patrné, že B. stojí těsně u žalobce a strká do něj a v tu chvíli žalobce chytá neznámý muž zezadu pod krkem. Zatímco policie uvedla, že vzniká shluk několika lidí, kteří se drží a přetahují, naproti tomu správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce napadl údery pěstí B., a žalovaný popsal, že žalobce zaútočil na skupinu osob před sebou. Žalobce zmínil, že údery pěstí na videozáznamu nejsou vidět. Je vidět shluk osob, které se přetahují, žalobce je ve středu s B., fackuje jej R. a neznámý muž jej drží zezadu. Analýza videozáznamu, jak ji provedly správní orgány, tedy podle žalobce neodpovídá skutečnosti. Z videozáznamu je patrný začínající útok B., důrazně podpořený mužem stojícím zezadu, který chytá žalobce pod krkem. Danou situaci je nezbytné hodnotit jako bezprostředně hrozící útok. Údery pěstí vůči L.B. nejsou ze záznamu patrné, s výjimkou poslední sekvence, kdy se akce vrací do zorného pole kamery, v této části žalobce máchá rukou směrem k L.B., avšak ani jednou ho nezasáhne. V dané části záznamu po návratu do zorného pole kamery je zřejmé, že žalobce v jistých okamžicích čelí až 4 osobám a nelze konstatovat, že jeho převaha je zjevná. Z videozáznamu je podle žalobce dále patrné, že B. stojí před ním, strká do něj a neznámý muž, evidentně známý B., chytá žalobce pod krkem. Žalobce pochopitelně tuto situaci vyhodnotil jako útok, který nejenom přímo hrozí, ale který již započal. Žalobce se dovozoval, že nepřiměřeně nejednal, neboť se ocitl ve skupině vůči němu ne příliš přátelsky naladěných osob, v níž dvě osoby mužského pohlaví na něj zaútočily. O přiměřenosti obrany svědčí to, že B. žádná zranění kromě modřin neutrpěl. K výsledkům dalších osob žalobce uvedl, že se v některých bodech odlišují od kamerového záznamu, což podstatným způsobem snižuje věrohodnost těchto osob. Na závěr žalobce setrval na tom, že jednal v nutné obraně ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k námitce neprovedení svědecké výpovědi

M.B. konstatoval, že provedení tohoto důkazu žalobce navrhoval teprve v doplnění odvolání, nikoli dříve. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí, v němž uvedl, že kamarád žalobce M.B. by sice mohl podpořit tvrzení žalobce, že v době těsně před šetřeným incidentem byla B. vůči žalobci užita určitá slovní výhrůžka, ale ani případné prokázání slovního útoku, který předcházel incidentu, by bez dalšího neznamenal, že se žalobce svým jednáním přestupku nedopustil, tedy že by jednal v nutné obraně. Je totiž nesporné, že určité slovní výměně žalobce čelil aktivním fyzickým útokem pěstmi vůči osobě, která ho v daném okamžiku nijak fyzicky neohrožovala a stála opodál. Tato skutečnost byla spolehlivě prokázána řádně provedenými svědeckými výpověďmi a videozáznamem události. Žalovaný se ohradil proti námitce, že by správní orgán prvního stupně vyslechl výhradně svědky, kteří byli součástí skupiny, se kterou se žalobce dostal do konfliktu. Poukázal na to, že správní orgán prvního stupně provedl např. výslech svědkyně R., která uvedla, že je přítelkyní žalobce. Z videozáznamu je zřejmé, že muž stojící vedle žalobce, podle úředního záznamu policie M.B., se hádce nevěnoval, v daném čase hovořil s nějakou ženou zády k žalobci a do incidentu se zapojil teprve ve chvíli, kdy se žalobce již snažil vymanit ze sevření osob, což se mu podařilo. K hodnocení videozáznamu žalovaný uvedl, že v ■■■ hod. stál B. opodál a na žalobce neútočil. V ■■■ hod. se žalobce vytrhl ze sevření osob, které se ho snažily udržet na místě, zaútočil na skupinu osob před ním, a to včetně B., který na žalobce v dané době neútočil, ani útok nenaznačoval. Svým jednáním tedy žalobce v žádném případě neodvracel přímo hrozící nebo trvající útok daných osob. Žalovaný setrval na svém rozhodnutí a v podrobnostech na ně odkázal. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu došel soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Podle citovaného ustanovení se přestupku proti občanskému soužití dopustí ten, kdo *mj. úmyslně naruší občanské soužití drobným ublížením na zdraví*. Protiprávnost takového jednání je však podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích vyloučena a *přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem*, tedy jde-li o případ tzv. nutné obrany.

V souzeném případě jsou podstatou žaloby námitky proti rozsahu provedených důkazů, jejich hodnocení ze strany správních orgánů a skutková zjištění na základě nich učiněná, především ve vztahu k naplnění podmínek zániku protiprávnosti žalobcova jednání právě z důvodu nutné obrany.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán v přestupkovém řízení, které se zahajuje z moci úřední, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Podle § 52 správního řádu přitom není vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění

stavu věci. Rozsah dokazování je zásadně podmíněn požadavkem na zjištění skutkového stavu věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti v duchu zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. Pokud některý důkaz správní orgán neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvést důvody, které ho k tomu vedly, přičemž takové odůvodnění musí být logické a přesvědčivé. Provedené důkazy pak správní orgán hodnotí v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, která je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu a znamená, že správní orgán není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků (není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů), neznamená to však, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu.

K důkaznímu návrhu svědeckou výpovědí M.B. se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil, odůvodnil, proč o tento důkaz podklady pro rozhodnutí v přestupkové věci žalobce nedoplnil. Nejde tak o opomenutý důkaz, jak žalobce namítá. Důvody, o které svůj postup žalovaný opřel, jsou pak logické s ohledem na skutečnosti, o něž žalobce opíral svou skutkovou verzi o nutné obraně, když v průběhu řízení před správním orgánem zejména zdůrazňoval, že před obranou namířenou vůči B. jej tento slovně napadl a vyzýval kamarády k podpoře. Právě proto žalovaný neprovedení svědecké výpovědi odůvodnil tím, že ani případné prokázání výhrůzek ze strany B. by na posouzení žalobcova jednání nic nemohlo změnit. Pokud žalobce uvádí, že zmíněný svědek mohl vypovídat k průběhu celého incidentu, pak soud uvádí, že správní orgány měly dostatek podkladů, zejména kamerový záznam z diskotéky, kdy byl incident zachycen, dále žalobcovo vyjádření, a svědecké výpovědi více osob, na základě kterých mohly učinit skutková zjištění v rozsahu potřebném pro posouzení žalobcova jednání. Nelze pominout, že žalobce nijak nepopíral, že na předchozí chování B. reagoval cíleným útokem pěstmi a zasáhl jej několikrát do obličeje. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, pokud za dané situace další důkaz, který žalobce navrhoval v doplnění odvolání, neprovedl a svůj postoj řádně odůvodnil.

Nelze také dospět k závěru, že správní orgán prvního stupně provedl selektivní výběr svědků, které vyslechl. Je zřejmé, že byly vyslechnuty ty osoby, které se dle obsahu předloženého spisového materiálu vedeného pod č. j. KRPL-65801/7/PŘ/-2015-180515-KA (tedy dle oznámení o přestupku, úředního záznamu o vyhodnocení získaného videozáznamu z kamerového systému z klubu ■■■ ze dne 5. 7. 2015 a úředních záznamů o podaných vysvětleních) přímo rozepře s následnou potyčkou účastnily, tedy L.B., D.O., dále M.R. a J.T. V průběhu svědecké výpovědi přitom svědkyně R. přímo uvedla, že je přítelkyní žalobce a přátelské vztahy jim zůstaly i po řešení incidentu. Není tedy pravdou, že by šlo o jednostranně vedené dokazování skutečností v neprospěch žalobce. Žalobce také pomíjí, že nejen výběr svědků, ale zejména pak hodnocení provedených svědeckých výpovědí, činily správní orgány ve světle videozáznamu z kamerového systému. Z něj přitom neplyne, že by všichni ostatní s výjimkou M.B., jak žalobce namítá, měli takové jednolité vztahy ve skupině, které by je předurčovali k vědomě zaujaté výpovědi v neprospěch žalobce.

Klíčovým pro posouzení žalobcova jednání je tak právě videozáznam z kamerového systému. Předně musí soud poznamenat, že úřední záznam policie o vyhodnocení obsahu videozáznamu ze dne 16. 7. 2015 nebyl v přestupkovém řízení důkazem. Důkazem podle § 51 odst. 1 správního řádu byl přímo záznam z kamerového systému na CD nosiči, který byl

shlédnut při ústním jednání dne 7. 10. 2015. Žalobcem namítané rozpory mezi popisem události, jak jej provedla policie, a hodnocením tohoto důkazu správní orgány, nejsou rozhodné. Hodnocení videozáznamu z kamerového systému jednotlivě i v souvislosti s provedenými svědeckými výpověďmi a tvrzeními žalobce bylo zásadně věcí správních orgánů, které vedly přestupkové řízení. Přesto si na okraj soud dovolí poznamenat, že přes odlišný popis některých segmentů celého incidentu, jak je žalobce zaznamenal v odvolání a následně shodně v žalobě, vyhodnotila policie jednání žalobce jako přestupek proti občanskému soužití a oznámila jeho spáchání v souladu s § 58 odst. 1 zákona o přestupcích správnímu orgánu příslušnému k jeho projednání.

Skutková zjištění, na nichž správní orgány vystavěly argumentaci o nesplnění podmínek nutné obrany ze strany žalobce, podle přesvědčení soudu z předmětného videozáznamu vyplývají, v jeho hodnocení soud nenalezl pochybení. Byť žalobce k hodnocení tohoto důkazu v žalobě uvádí, že úderý pěstí vůči B. nejsou na videozáznamu vidět s výjimkou poslední sekvence, byl fyzický útok žalobce vůči B. spočívající v několika úderech pěstí do obličeje prokázán svědeckými výpověďmi právě B. a O., které v tomto směru plně korespondují vyjádření samotného žalobce v průběhu přestupkového řízení, kdy žalobce výslovně připustil, že vůči B. použil pěsti a několikrát ho zasáhl do obličeje a způsobil mu tak drobná zranění. Z videozáznamu je zřejmé, že úderům žalobce vůči B. i nepředchází žádné intenzivní násilné jednání zaměřené proti žalobci, které by přímo hrozilo či trvalo a jemuž by musel žalobci čelit několika ranami pěstí, aby se ochránil. Svědkyně O. i B. připustili, že B. zareagoval na předchozí úder – „ohnání se“ žalobce, kterým žalobce zasáhl B. těhotnou přítelkyni O., prudce slovně a také do žalobce, poté co vstal z pohovky, strčil. Ovšem po tomto strčení ze strany B. již dle videozáznamu nenásledoval žádný útok. Muž stojící za žalobcem pak sice žalobce drží za krk, ovšem tento moment je v kontextu jeho předchozího postoji vůči žalobci a chování v rámci skupiny jednoznačnou snahou zabránit „vystartování“ žalobce proti B. Ani snaha onoho dalšího muže, který vůči žalobci předtím žádné nepřátelské postoje nedával fyzicky najevo, držet zezadu žalobce za krk však nezabránila intenzivnímu útoku žalobce vůči B., jemuž muselo předejít ještě odhození R. na stranu. Pokud žalobce namítá, že v další části záznamu po návratu do zorného pole kamery je vidět, že žalobce musí čelit až 4 osobám, pak musí soud ve shodě se žalovaným uvést, že tyto osoby (s výjimkou známé žalobce R.) se jednoznačně snažily zabránit žalobci, aby dále agresivně fyzicky nenapadal B. pěstmi. Kromě slovní potyčky, která počátku útoku žalobce předcházela, a vztyčení se B. a strčení do ramen žalobce nebyl žalobce vystaven žádnému násilnému jednání, které by mohl oprávněně vyhodnotit jako natolik nepřátelský postoj a jednání celé skupiny osob v salonku klubu, které by bezprostředně ohrožovalo jeho zdraví či život či představovalo dokonce trvající útok na jeho osobu, kterému by musel čelit úderý pěstí vůči B.

K namítané věrohodnosti svědeckých výpovědí B. a O., které se dle žalobce v některých bodech (žalobce poukazuje zejména na vyvedení žalobce členy ochranky a to, že B. ve své výpovědi nezmínil přítomnost muže držícího žalobce zezadu) odlišují od kamerového záznamu, soud uvádí, že žalobcem konkrétně zmíněné odchylky jejich výpovědí nepředstavovaly takové rozpory podstatného charakteru týkající se jádra incidentu, které by byly mohly natolik zpochybnit věrohodnost těchto svědků a vyloučit proto použití provedených svědeckých výpovědí. Soud znovu opakuje, že svědecké výpovědi nebyly ze strany správních orgánů hodnoceny izolovaně, ale právě v souvislosti s videozáznamem

z kamerového systému, který lze považovat za objektivní důkaz.

Ve shodě se žalovaným soud uzavírá, že žalobce nejednal v nutné obraně a okolnosti ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích, které by vyloučily protiprávnost žalobcova jednání, nebyly naplněny.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud uplatněné žalobní výtky důvodnými a žalobu zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. srpna 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně